

ville maaske sige, at det bliver jo en Kopstat, men jeg vilde hellere benytte et andet Udtryk, det er nemlig egentlig en Assurancepræmie. Enhver dansk Mand og Kvinde vil jo have Ret til, naar han bliver gammel, at faa en aarlig Understøttelse, det er en Ret, som vi allesammen have, og vi vide jo ikke, hvor mange af os, der ere her til Stede i denne Sal, som muligvis kunne komme i den Stilling, at de trængte til det. Man ser jo, at mange, der sidde i gode Stillinger, paa deres gamle Dage komme til at lide Nød og Savn og ere henviste til andres Hjælp eller til Fattigvæsenet — det uhygelige Fattigvæsen, som enhver ærefær Mand og Kvinde, havde jeg nær sagt, frygter saa meget for at komme ind under. Det er altsaa ikke noget, som kan sammenlignes med en Kopstat, men det kan, efter min Mening, mere sammenlignes med en Assurancepræmie. Jeg tror, at enhver dansk Mand og Kvinde mellem 18 og 50 Aar, ogsaa dem, der ere i en tjenende Stilling, have forholdsvis let ved at udrede et saadant Bidrag. Jeg har tænkt mig at sætte det til 2 Kr. aarlig for en Kvinde og 4 Kr. aarlig for en Mand, men det er ganske løst, og naturligtvis kan det forandres, men jeg tænker egentlig ikke, at det kan forhøjes. Det er i alt Fald den Betragtning, der har gjort sig gældende for mit Vedkommende, at derved vil der tages en Braad fra Fattigvæsenet i Kommunerne. For Tiden er det jo ogsaa Tilfældet, at mange Kommuner paaligne Beboerne — ogsaa de mindre bemidlede og Tjenerne — en Stat, og dette Bidrag vilde altsaa ikke blive stort mere, end de pleje at give, og man kan vel sige, uden at træde nogen for nær, at i den Alder er nogle saa Kroner om Aaret, naar man derigennem kan sikre sig en Alderdomsforsørgelse paa sine gamle Dage, hverken uoverkommelig eller uretfærdig. Det er altsaa Hovedtanken i denne Paragraf, at enhver dansk Mand og Kvinde over 18 og under 50 Aar skal svare et aarligt Bidrag af en bestemt Størrelse. Jeg tror mig ikke i Stand til og har heller ikke forsogt paa, da jeg ikke har noget statistisk Materiale ved Haanden, at sige, hvor mange Mennesker der findes her i Landet mellem 18 og 50 Aar, men mon den Tanke skulde være meget forkert, at det vil blive henimod Halvdelen af den i Danmark værende Befolkning, der kommer til at svare Bidrag, og mon det da skulde være saa galt at sige, at det vil blive 2—3 Mill. Kr., som aarlig indkomme paa denne Maade, og det var jo altid noget. Det er uden at have noget statistisk Materiale til Benyttelsen, at jeg fremsætter disse

Tal; men lad det nu være, hvad det være vil, saa gaar jeg ud fra, at Alderdomsforsørgelsen bør ordnes kommunevist, og i den Henseende er jeg ikke i Samstemning, i alt Fald med det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, som mener, at der skulde oprettes et nyt Departement o. s. v. og altsaa være en Centralstørelse. Jeg har tænkt mig, at hver Kommune skulde oprette et, man kan jo kalde det: Alderdomsforsørgelsesraad, eller i alt Fald en kommunal Institution, som skulde vælges af Kommunalbestyrelsen, ligesom der vælges Medlemmer til „de fattiges Kasse“ og deslige. Størrelsen af dette Alderdomsforsørgelsesraad kunde nærmest bestemmes efter Kommunens Størrelse. Dette Raad skulde særlig have med denne Sag at gøre. Sørge for, at de bidragspligtige kom til at svare deres Bidrag og hvert Aar affatte en Fortegnelse over dem, der skulde yde Bidrag eller nyde godt af Alderdomsforsørgelsen. Dernæst skal Raadet aflægge Regnskab og staa til Ansvar for alt, lige saa vel som Sogneraadene gøre, kun har Raadet en hel anden Opgave. Jeg har til ladet mig at foreslaa, at dette Raad skulde virke i Forening med Sogneraadet, og navnlig indberette til Sogneraadet, baade af hvem og hvor meget og til hvem der ydes. Jeg har altsaa tænkt mig dette Raad som en kommunal Institution, der særlig skulde have med denne Sag at gøre og særlig varetage den. — Endelig kommer jeg til det sidste, jeg har tænkt, og det er, at for at et saadant Forslag overhovedet kan blive til Lov, maa der fra Statens Side ydes tilstrækkelige Bidrag eller tilstrækkelig Hjælp, og det er derfor bestemt i Forslaget, at Loven først skal udkomme 3 Maanedre efter, at der er kommen en Lov om en O- eller Maltstat. Mon nogen, mine Herrer, for Alvor tror paa, at det vil være muligt at bestatte det bayeriske O? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at dersom vi skulde have noget virkeligt reelt Udbytte af en Ostat, maa vi gaa til en almindelig OStat, og dersom vi skulde til det, ligger den Tanke maaske nærmere at komme til en Maltstat. Befolkningen er, tror jeg, nu slet ikke saa meget utilbøjelig til at gaa ind paa det, naar der virkelig kan opnaas et saa stort Gode, som en fuldtud stadig og fast Forsørgelse af de trængende og gamle. Under alle Omstændigheder er det noget, der staar fuldstændig hen i det blaa, hvorledes det vil stille sig med OStatten, og mon der er nogen i dette Ting eller i det andet Ting, der er fuldtud paa det Rene med, hvad der kan naas ved en Skat paa Bayerstøl? Hvad det kan blive til, maa vi afvente at se. Den Tanke har staaet